

Αντανακλάσεις στα νερά μιας από τις πισίνες του συγκροτήματος Corfu Country Villas. Στο βάθος τμήμα της Ά. Κορακιάνας.

Ο οικισμός της Ά. Κορακιάνας είναι γραφικός και παραδοσιακός, αμφιθεατρικά κτισμένος στις κατάφυτες πλαγιές του όρους Κοράκιον.

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

ΚΕΙΜΕΝΟ : ΘΕΟΦΙΛΟΣ Δ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ : ANNA A. ΚΑΛΑΪΤΖΗ

Όταν οι οικογένειες του Μπάμπη και του Γιώργου Χατζημιάλη μας προσκάλεσαν στην Κέρκυρα για το Πάσχα, άρχισαν να σχηματίζονται στο μυαλό μου κάποιες εικόνες πασίγνωστες στην Ελλάδα: οι περίφημες Κερκυραϊκές φιλαρμονικές και χορωδίες με τις ολόλαμπρες στολές τους, δρόμοι και πλατείες, ασφυκτικά γεμάτες από πλήθη επισκεπτών και, βέβαια, το διάσημο έθιμο των «μπότηδων», αυτών των ιπτάμενων πηλίνων σταμινών, που σπάζουν με πάταγο στο έδαφος, γεμάτες με νερό. Ένα έθιμο, την αποτελεσματικότητα του οποίου ως προς τον θεσμό του γάμου όλοι θαυμάσαμε με άφθονο γέλιο, στην ταινία της αλησομόνητης Γεωργίας Βασιλειάδου.

Αυτά περίπου είχα στο μυαλό μου όταν ξεκινούσαμε το ταξίδι για την Κέρκυρα. Ήταν αδύνατον να φανταστώ, ότι την πρωτοκαθεδρία στις επιλογές μας θα καταλάμβαναν, όχι οι κοσμοβριθείς και καταστόλιστες πλατείες αλλά η αγνή ομορφιά της Κερκυραϊκής υπαίθρου, τα ταπεινά μονοπάτια και τα απόμακρα χωριά. Που για μοναδικό τους στόλισμα είχαν τα πολύχρωμα αγριολούλουδα της φύσης.

ΑΝΩ ΚΟΡΑΚΙΑΝΑ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ

Η προσέγγιση, στο μεγάλο νησί του Ιονίου δεν ήταν από τις πιο ιδανικές. Θολή ατμόσφαιρα και αφρικανική σκόνη στην Ηγουμενίτσα, μποφόρ και ταρακούνημα στο θαλασσιο ταξίδι, βροχή δυνατή στην Κέρκυρα και σκοτάδι. Με την καθοδήγηση του Μπάμπη βγαίνουμε από το λιμάνι με κατεύθυνση ΒΔ προς Σιδάρι. **14,5 χλμ.** ακριβώς από την πύλη του λιμανιού συναντάμε στ' αριστερά του δρόμου μια διακλάδωση με δρομάκι τιμεντένιο. Μερικές δεκάδες μέτρα μετά βρισκόμαστε μπροστά στη «**Βίλλα Ροδιά**»

Γρασίδι καλοκουρεμένο, δέντρα και θάμνοι, μεγάλη πισίνα γεμάτη νερό. Την ακίνητη επιφάνειά της ταράζουν μικροί κύκλοι από τις τελευταίες σταγόνες της βροχής. Ύστερα ο νυχτερινός ουρανός της Κέρκυρας ξεαστερώνει.

Οι οικοδεσπότες μας μας υποδέχονται σαν γνώριμους από χρόνια. Μας ζητούν να αισθανθούμε σαν να βρισκόμαστε στο σπίτι μας. Ένα σπίτι τόσο όμορφο, τόσο λειτουργικό και με τέτοια ποιότητα εξοπλισμένο, που υπερκαλύπτει κάθε μας προσδοκία.

Με το πρώτο φως της ημέρας αποκαλύπτεται η Κερκυραϊκή φύση σ' όλη της την ανοιξιάτικη ωραιότητα. Μια μεγάλη γκάμα από διαβαθμίσεις του πράσινου, έντονο μωβ χρώμα από τις ανθισμένες κουτσουπιές, ψηλά λυγερόκορμα κυπαρίσσια και λίγο μακρύτερα, ένα γραφικότατο χωριό. Είναι η **Άνω Κορακιάνα**, χτισμένη αμφιθεατρικά στις νότιες υπώρειες ενός κατάφυτου ορεινού όγκου με απότομες πλαγιές. Το δυτικό τμήμα του ονομάζεται **Κοράκιον**, ενώ το ανατολικό **Κορέντης**. Τα δύο αυτά βουνά αποτελούν στην ουσία τις Ν-ΝΔ απολήξεις του **Παντοκράτορα**, του μεγαλύτερου ορεινού συγκροτήματος της Κέρκυρας, που με υψόμετρο **911μ.** είναι και το ψηλότερο.

Μέσα σ' ελάχιστα λεπτά διασχίζουμε το ενάμιση χιλιόμετρο του αιωνόβιου ελαιώνα που μας χωρίζει απ' το χωριό. Στην είσοδο μας υποδέχεται ο ενοριακός ναός του **Αγίου Αθανασίου**. Κατά τον **Κώστα Απέργη** ο ναός υπάρχει ήδη από το **1554**. Μας εντυπωσιάζει το περίτεχνο ψηλό καμπαναριό του 1911, τα άφθονα δέντρα και λουλούδια. Μια επιβλητική είσο-

>> Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ

Η Κερκυραϊκή ελιά είναι της ποικιλίας **OLEA EUROPAEA GRANEOMORPHA**. Πριν από τους Βενετσιάνους (1386-1797) δεν υπήρχαν στην Κέρκυρα ελιές. Το 1565 η Ενετική κυβέρνηση, για να εκμεταλλευτεί τα εδάφη των κτήσεών της, διατάζει το φύτεμα της ελιάς. Σαν ποινή για την μη συμμόρφωση του αγροτικού πληθυσμού επισείεται η δήμευση των εκτάσεων, ενώ σαν ανταμοιβή ορίζεται η απαλλαγή από τον «φόρο της δεκάτης» (decima) για 10 χρόνια. Υπήρχε όμως και πρόσθετη αμοιβή. Κατά τον γιατρό **CARLO BOTTA** ήταν 42 τσεκίνα για κάθε 100 ρίζες ελιάς. (Το «τσεκίνο» (ZECHIN) ήταν παλαιό βενετσιάνικο νόμισμα από καθαρό χρυσάφι 24 καρατίων. Η σημερινή του ισοτιμία θα μπορούσε να είναι περίπου 100 ευρώ)

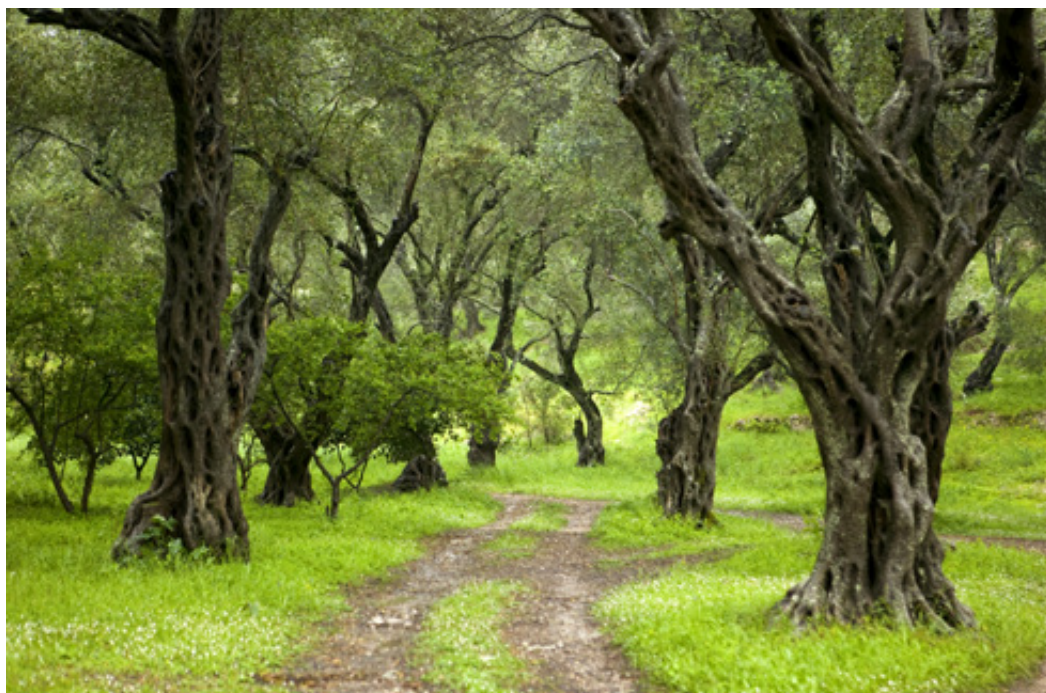
Οι χωρικοί λοιπόν σταμάτησαν να καλλιεργούν χέρσες εκτάσεις, ξέκαναν τα περισσότερα αμπέλια και άρχισαν με ζήλο να φυτεύουν ελαιόδεντρα.

Κατά τον **FRANCESCO GRIMANI** το 1776 υπήρχαν στην Κέρκυρα 1.873.730 ελαιόδεντρα.

Η σοδιά άρχισε το Νοέμβρη και μερικές φορές τελειώνει καλοκαίρι. Στην Κέρκυρα οι ελιές πέφτουν στη γη (σήμερα πάνω στα δίχτυα) και από 'κει μαζεύονται μία-μία με τα χέρια.

Στα γαλήνια νερά της τεράστιας πισίνας καθρεφτίζεται η εκπληκτική Βίλλα «ΡΟΔΙΑ». Ησυχαστήριο μοναδικό για ποιοτικές διακοπές. Ειδυλλιακή εικόνα, από τις αναρίθμητες που δημιουργεί ο Κερκυραϊκός ελαιώνας.

Χαρακτηριστική τοιχογραφία στον παμπάλαιο ναό του Αρχάγγελου Μιχαήλ, πιθανότατα του ΙΙου-Ι2ου αιώνα.

Ά. Κορακιάνα. Εσωτερικό της επιβλητικής εκκλησίας του Αγ. Αθανασίου. Διακρίνονται οι ωραίες τοιχογραφίες και η ξυλόγλυπτη υπέροχα διακοσμημένη οροφή.

Σύμφωνα με την ωραία περιγραφή της αρχιτέκτονος **Αφροδίτης Αγοροπούλου - Μπιρομπίλη** «τα χωριά, με τον βαθμυδατό συνηθώς τρόπο διάταξής τους, το ανήσυχο παιχνίδισμα των στεγών ενάντια στις υψομετρικές καμπύλες και το πυκνό πράσινο που τα περιβάλλει συνθέτουν μια εικόνα πραγματικά γοητευτική. Στενοί και γραφικοί δρόμοι, μικρά πλατώματα, θλωτά περάσματα, αποτμήσεις στις γωνίες των κτιρίων είναι τα χαρακτηριζτικά τους»

Παμπάλαια πηγάδια πετρόχιστα, εμφανίζονται κάθε λίγο είτε στο πλάι των δρόμων είτε στις αυλές των κατοικιών, που μας εντυπωσιάζουν με τα στοιχεία της παραδοσιακής τους αρχιτεκτονικής, και τη συχνή εμφάνιση του χαρακτηριστικού «βενετσιάνικου κόκκινου» σε διάφορες αποχρώσεις.

Πολύ ζωντανή η Άνω Κορακιάνα, με κατοίκους ευγενικούς και εξωστρεφείς, οι περισσότεροι των οποίων φροντίζουν σπίτια και δρόμους, για νάνα όλα πεντακάθαρα το Πάσχα. Καθώς περιδιαβαίνουμε την οδό Δημοκρατίας, εντυπωσιασμένοι από τον όγκο των τριώροφων σπιτιών, συναντάμε μια πινακίδα που μας παραπέμπει στον Βυζαντινό ναό του **Αρχάγγελου Μιχαήλ**.

δος με μαριμάρινες παρασπάδες μας οδηγεί στο μεγάλων διαστάσεων εσωτερικό με τον γυναικωνίτη και την ξύλινη οροφή με την πολύπλοκη διακόσμηση. Οι τοίχοι είναι κατάγραφοι με τοιχογραφίες του 1766. Στο βόρειο τοίχο απεικονίζεται η εβδομάδα των Παθών από τον Μυστικό Δείπνο ως την Σταύρωση, ενώ ο νότιος τοίχος είναι αφιερωμένος σε παρασπάσεις από την Δευτέρα Παρουσία. Το τέμπλο είναι χτιστό με πλήθος παμπάλαιων φορητών εικόνων. Σημαντική είναι και η «Σκόλα», το λάβαρο του Αγ. Αθανασίου, ζωγραφισμένο σε μουσαμά από τον **Αντώνιο Σκεύη** το 1909 με δαπάνες της Κοινότητας Κορακιάνας.

Η περιδιάβασή μας στην Άνω Κορακιάνα μας αποκαλύπτει έναν μεγάλο και ωραίο οικισμό, χτισμένο κλιμακατά και με πυκνή δόμηση, σε υψόμετρο 130-180 μέτρων στην απότομη πλαγιά. Η οδός Δημοκρατίας, που διασχίζει το χωριό, είναι σε κάποια σημεία τόσο στενή, που είναι προβληματική η ταυτόχρονη διέλευση δύο αυτοκινήτων. Ακόμη στενότερα είναι τα κάθετα, με έντονη κλίση σοκάκια, που μερικές δεκαετίες πριν ήταν καλντερίμια.

Στο σπίτι του Λευτέρη Ιωνά στην Ά. Κορακιάνα σώζεται ένα τούβλο με χρονολογία 1590.

Στους δρομίσκους της Άνω Κορακιάνας διατηρείται αναλλοίωτη η αρχιτεκτονική παράδοση του τόπου.

-Μήπως ξέρετε αν είναι ανοιχτή η εκκλησία; ρωτάμε μια κυρία που περιποιείται την αυλή της.

-Είναι κλειστή, το κλειδί όμως το έχει ο άντρας μου, που είναι επίτροπος. Ελάτε στο σπίτι να πάρετε ένα καφεδάκι.

Συναντάμε τον **Λευτέρη Ιωνά** στο ισόγειο του σπιτιού του. Παμπάλαιο το σπίτι, μας δείχνει ο Λευτέρης ένα τούβλο που βρέθηκε στο πίσω μέρος του σπιτιού με χρονολογία **1590**. Βρίσκει το κλειδί της εκκλησίας και ξεκινάμε. Ένα στενό μονοπάτι ανηφορίζει ανάμεσα σε περιβόλια και σε τρία λεπτά μας οδηγεί στην εκκλησία. Το μνημείο είναι χτισμένο με αργολιθοδομή και έξω από το βόρειο τείχος σώζονται υπολείμματα τοιχοδομίας μικρότερου, παλαιότερου ναού. Ελάχιστες τοιχογραφίες διασώζονται στους τοίχους. Οι καλύτερα διατηρημένες βρίσκονται στον χώρο του Ιερού. Σύμφωνα με τον Κ. Απέργη «*Για την αρχαιότερη εκκλησία της Κορακιάνας ελάχιστα στοιχεία είναι γνωστά. Σύμφωνα με τον καθηγητή Π.Βοκοτόπουλο, οι τέσσερις ιεράρχες που είναι ζωγραφισμένοι στην κόγχη του ιερού και κρύβονται κάτω από ασβεστόχρυσμα είναι του 11^{ου} ή 12^{ου} αιώνα*»

Ευχαριστούμε την οικογένεια Ιωνά, διασχίζουμε την ανατολική συνοικία της Κορακιάνας, την **Βενετιά** και τρία χλμ. μετά φτάνουμε στον μικρότερο αλλά εξίσου παραδοσιακό οικισμό του **Αγ.Μάρκου**. Χτισμένο αμφιθεατρικά το χωριουδάκι σε κατάφυτη πλαγιά, έχει

σπίτια παλιά και ωραία, αρκετά όμως ερειπωμένα και ακατοίκητα. Ο κεντρικός δρόμος είναι και πάλι στενός. Ένα σοκάκι με σκαλοπάτια μας οδηγεί στην εκκλησία του Αγ. Μάρκου με δύο καμπαναριά. Από την πλατεία της εκκλησίας η θέα είναι μοναδική προς τον κάμπο και την θάλασσα, την πόλη της Κέρκυρας και τ' αντικρινά βουνά. Ένα άλλο στενό μονοπάτι, με αρκετά ενδιάμεσα σκαλοπάτια, καταλήγει στην παλιά **Μονή του Παντοκράτορα**, στο υψηλότερο σημείο του χωριού. Αν και η αυλόθυρα είναι κλειστή, ο πεσμένος στο πίσω μέρος μαντρότοιχος μας επιτρέπει να μπούμε στον αύλειο χώρο της μονής και να δούμε τις τοιχογραφίες της Οδηγήτριας, του Παντοκράτορα και του Ιωάννη.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΟΡΕΙΝΑ. «ΠΑΛΙΕΣ ΣΙΝΙΕΣ»

Οι πληροφορίες μιλάνε για έναν ορεινό και ερειπωμένο, μεσαιωνικό οικισμό στις πλαγιές του Παντοκράτορα. Η επιθυμία της ανακάλυψής του είναι ακατανίκητη και γίνεται ακόμη μεγαλύτερη όταν διαβάζουμε από τον **Σπύρο Κατσαρό** ότι «*στα χρόνια της Βενετοκρατίας, οι Παλιές Σινιές ή Παλιό Χωριό ήταν οικισμός συγκεντρωμένος στα πρώτα από την*

κορυφή του Παντοκράτορα κατεβάσματα προς τα ανατολικά.

Ήταν από τα πιο παλιά χωριά της Κέρκυρας και οι κάτοικοί του ασκούσαν οι περισσότεροι το επάγγελμα του μαρμαρολαξευτή. Στις 11 Απριλίου του 1687 οι Σινιές πρόσφεραν 2000 μάρμαρα για την κατασκευή της «Λότζας», του σημερινού Δημαρχείου. Σε αντάλλαγμα απαλλάχτηκαν παντοτινά από κάθε υπηρεσία και αγγαρεία στον Ενετικό στόλο».

Μετά τον Άγιο Μάρκο βγαίνουμε στα παράλια και συνεχίζουμε προς **Νησάκι**. Εδώ, μια πινακίδα στ' αριστερά μας κατευθύνει προς **Βιγυλατούρι (0.8χλμ.) και Παλιές Σινιές (6χλμ.)**

Ανηφορίζουμε σε δρόμο πολύ στενό, με έντονες κλίσεις, συνεχείς φουρκέτες και αιωνόβια ελιόδεντρα. Στα **1.8 χλμ.** συναντάμε αριστερά την πινακίδα προς **Παλιό Χωριό**. Πιο πάνω αρχίζει βατός χωματόδρομος και εμφανίζεται η κορυφή του Παντοκράτορα κυριευμένη από κεραιές. Στα **3,2 χλμ.** στρίβουμε δεξιά ανηφορικά (αριστερά ο δρόμος κατηφορίζει σε μία στάνη). Η χαμηλή βλάστηση αποτε-

λείται κυρίως από σπάρτα, που μόλις έχουν αρχίσει να ανοίγουν. Αμέτρητα αγριολούλουδα διακοσμούν τις πετρώδεις, απότομες πλαγιές.

7 χιλιόμετρα μετά το Νησάκι φτάνουμε στα πρώτα σπίτια του ερειπωμένου οικισμού. Αθέατος ως την τελευταία στιγμή ο οικισμός είναι πραγματική αποκάλυψη. Εκτείνεται στα προνή, στους λοφίσκους και στα ξέφωτα μιας κατάφυτης λαγκαδιάς, του μοναδικού φιλικού εδάφους, που τολμάει να παρεμβληθεί ανάμεσα στις κατοράχαλες N-NA πλαγιές του Παντοκράτορα. Εισχωρούμε με το αυτοκίνητο ως ένα μικρό πλάτωμα στο κέντρο του χωριού. Μπροστά μας ένα εντυπωσιακό διώροφο, που διαφέρει απ' τα υπόλοιπα. Σ' αυτό συνηγορούν διάφορα στοιχεία: το δάπεδο που είναι στρωμένο με πλάκες, σε αντίθεση με το πατημένο χώμα που συνηθιζόταν στα αγροτόσπιτα, κάποια ίχνη ζωγραφικής διακόσμησης στους σοβαντισμένους τοίχους και βέβαια οι μεγάλες διαστάσεις του σπιτιού.

20 μέτρα παραδίπλα είναι η κεντρική εκκλησία του **Αη- Θόδωρου** δυστυχώς κλειστή. Τοι-

Η ακτογραμμή μετά τον Άγ. Μάρκο είναι γραφικότερη, ιδανική για διακοπές. Λεπτομέρεια από το παραδοσιακό οικιστικό σύνολο του Αγ.Μάρκου.

χοδομία με αργολιθοδομή, σε καλή κατάσταση, που περιλαμβάνει και λαξευτούς γωνιόλιθους. Ωραιο το καμπαναριό, αν και με αρκετές φθορές. Ισχυρή λίθινη τοιχοποιία στα πρώτα μέτρα και στη συνέχεια ελαφρότερη με κιτρινωπά τουβλάκια συμπαγή. Στην μικρότερη εκκλησούλα της **Αγίας Τριάδας** οδηγούν μερικά σκαλοπάτια κάτω από το δρόμο. Κι αυτή είναι δυστυχώς κλειστή. Η σκεπή της από παλιά βυζαντινού τύπου κεραμίδια διατηρείται αυτούσια, ενώ στην εξωτερική κόγχη του ιερού δεσπόζει ένας μεγάλος ανάγλυφος σταυρός.

Στην τρίτη εκκλησούλα του **Αη- Γιώργη** είμαστε πιο τυχεροί, την βρίσκουμε ανοιχτή. Είναι χτισμένη 50-60 μέτρα πάνω από την κεντρική, στο υψηλότερο σημείο του χωριού. Πλάκες στο δάπεδο και δύο τοιχογραφίες στους τοίχους. Περισσότερες σώζονται στην κόγχη του Ιερού αλλά με σημαντικές φθορές. Από υψόμετρο 480μ. αγναντεύουμε την συναρπαστική τοπογραφία του χωριού αλλά και τον μακρινό θαλάσσιο ορίζοντα. Αυτόν τον ορίζοντα που νυχθημερόν επισκοπούσαν οι παλιοί κάτοικοι για ν' ανιχνεύσουν τυχόν εμφανίσεις πειρατών και να ειδοποιήσουν τον κόμο να τραβηχτεί προς το βουνό.

Τουλάχιστον ένα τρίωρο περιπλανιόμαστε ανάμεσα στους λιθωσωρούς και τα χαλάσματα των Παλιών Σινιών. Όσοι τοίχοι απομένουν όρθιοι προδίδουν την επιμελημένη τους κατασκευή, χωρίς βέβαια πολυτέλειες αλλά με καλή αργολιθοδομή και μονοκόμιατες πέτρινες παρασάδες στα παράθυρα και στις πόρτες. Ένα μονοπάτι, σε συνέχεια του κεντρικού δρόμου, μας οδηγεί προς τα Β-ΒΑ σε μικρορρέμα με πέτρινα πηγάδια και στέγνες. Λίγο ψηλότερα δεσπόζει ένας λοφίσκος με πυκνή δόμηση, σπτία ωραίας κατασκευής, ένα μάλιστα με θαυμάσια δίδυμη αφίδα και φρουριακή κατασκευή.

Μια θεϊκή ησυχία επικρατεί στον τόπο, που όταν κατοικείται πρέπει να ήταν απαράμιλλης ωραιότητας. Το μόνο που ακούγεται είναι τα τι-

τιβίσματα των πουλιών.

Μέχρι τις Σινιές φτάνει και συμβατικό αυτοκίνητο, δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τον «δρόμο» που συνεχίζει ως τον Παντοκράτορα. Δύο διαφορετικοί άνθρωποι, μια κυρούλα κι ένας βοσκός, μας είχαν ήδη προειδοποιήσει να μην επιχειρήσουμε αυτή τη διαδρομή. «*Εκτός αν θέλετε να το σπάσετε το αυτοκίνητο*», είχαν ομόφωνα καταλήξει. Ήταν σαν να μας προέτρεπαν με θέρη για το αντίθετο.

-Δεν μπορώ να επιστρέψω χωρίς τουλάχιστον να το επιχειρήσω, λέω στην Άννα, που δυστυχώς συμφωνεί μαζί μου.

Αυτό που από μακριά φαινόταν σαν δρόμος δεν είναι δρόμος. Είναι η αρχική χάραξη, που από τότε που διανοίχθηκε, απέμεινε προφανώς ανέγγιχτη από ανθρώπινη φροντίδα. Με

φοβερά νεροφαγώματα και πέτρες η διαδρομή είναι μια από τις πιο κακοτράχαλες που έχω συναντήσει. Μερικές φορές σταματάω, για να δω πού καλύτερα θα τοποθετήσω τις ρόδες. Κάποτε, μετά από **2,4χλμ.** φτάνουμε σε αυχένα. Πέρα από το πέλαγος αγναντεύουμε τις Αλβανικές ακτές και χαμηλά τον παλιό οικισμό της **Περίθειας**. Τελικά **5,5 χλμ.** μετά τις Σινιές, φτάνουμε στην κορυφή. Εδώ βρίσκεται

η **Μονή του Υψηλού Παντοκράτορα**, χτισμένη το **1257** με έξοδα και εργασία των γύρω χωριών. Δεν ξέρω πώς θα αισθάνονταν, αν ζούσαν σήμερα και αντίκριζαν τη μονή τους οι παλιοί εκείνοι κάτοικοι των χωριών. Μάλλον δεν θα πίστευαν στα μάτια τους αν ατένιζαν την τερατώδη κεραία που με ύψος 40 - 50 μέτρων ορθώνεται στο μέσον του αύλιου χώρου της μονής. 100 μέτρα παραπέρα προβάλλει ένα δάσος μικρότερων κεραιών. Φεύγουμε σαν κυνηγημένοι, αφού προηγουμένως ρίχνουμε μια νοσταλ-

Ανθισμένοι ασφόδελοι στη διαδρομή προς Παλιές Σινιές. Στο βάθος ο Παντοκράτορας.

Η κεντρική εκκλησία των Αγίων Θεοδώρων.

Από το σύνολο σχεδόν των σπιτιών λείπουν οι σκεπές. Αβοήθητα στο έλεος του χρόνου τα σπίτια στις Σινιές είναι καταδικασμένα να καταρρεύσουν.

γκή ματιά στην υπέροχη κάτοψη των Παλιών Σινιών, που τόσο γαλίνεψαν την ψυχή μας λίγη ώρα πριν.

Επιστρέφουμε στον αυχένα και παίρνουμε τον μακρύ, κακοτράχαλο δρόμο προς **Αϊξέρια, Πόρτα** και τον θαυμάσια αναπλασμένο οικισμό **Ρου**. Εκεί, με βάση τις παλιές, παραδοσιακές κατοικίες ένας Άγγλος αρχιτέκτονας δημιούργησε ένα οικιστικό σύνολο ενοικιαζομένων σπιτιών, με υπέροχη θέα και πλήρεις ανέσεις. (Τηλ. **6948 709616** υπεύθυνη κα SHIRLEY AVLONITI-THOMPSON). Καθώς φτάνουμε στον κεντρικό παραθαλάσσιο δρόμο σκεφτόμαστε πως δεν είναι άσχημη και η άσφαλτος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΣΤΟΝ ΣΠΑΡΤΥΛΑ ΜΕ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Ερχεται η στιγμή να γνωρίσουμε και κάποια Κερκυραϊκά μονοπάτια. Με οδηγό μας, όχι κάποιον ντόπιο αλλά την Αγγλίδα **Hilary Pipeti**, που **19** χρόνια τώρα εκδίδει κάθε μήνα στην Κέρκυρα το αγγλόφωνο περιοδικό της «THE CORFIOT». Φυσιολάτρης και πεζοπόρος η Hilary διοργανώνει κάθε Σάββατο προσεκτικά επιλεγμένες περιπατητικές διαδρομές, που αναγγέλλονται μέσω των σελίδων του περιοδικού. Το **Μεγάλο Σάββατο** στις 18 Απριλίου, το πρόγραμμα προβλέπει την κατάβαση από το οροπέδιο του Παντοκράτορα ως τον οικισμό του **Σπαρτύλα**. Την ώρα λοιπόν που χιλιάδες ντόπιοι και ξένοι συρρέουν στους κεντρικούς δρόμους της Κέρκυρας για να παρακολουθήσουν το «πολύκροτο έθιμο των μπότηδων» εμείς συγκεντρωνόμαστε στο Καφέ-μπαρ Αστέρια στον Σπαρτύλα. Καφεδάκι γνωριμίας και στις **10.20'** η 11μελής ομάδα είναι πλήρης, με εκπροσώπους από την **Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ζιμπάμπουε και Δανία**. Ο **JOHN WALLER** εκπροσωπεί την **Ιρλανδία** και την **Ελλάδα** η Άννα κι εγώ.

Επιβιβάζομαστε στα μισά αυτοκίνητα και ανηφορίζουμε προς Παντοκράτορα. Διασχίζουμε τον μικρό παραδοσιακό οικισμό του **Στριούλα**, που με υψόμετρο **630μ.** είναι ο ορει-

>> ΠΑΛΙΕΣ ΣΙΝΙΕΣ

Σύμφωνα με το βιβλίο «ΠΑΛΙΕΣ ΣΙΝΙΕΣ, Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ» του Νίκου Γαρνέλη, το χωριό είναι χτισμένο στις ανατολικές πλαγιές του όρους της Ιστώνης (του σημερινού Παντοκράτορα) σε υψόμετρο 475μ. Εδώ μεταφέρθηκαν στα χρόνια του Μεσαίωνα οι κάτοικοι εγκαταλείποντας τους οικισμούς «Καρυά» στα 340μ. και «Παλιόσπιτα» στα 312μ. που τους ερήμωναν οι πειρατές. Για την ασφάλειά τους οι Σινιώτες τοποθετούσαν σε περίοπτες θέσεις («βίγλες» ή «βιγλατούρια») τους «ημεροσκόπους», που επέπτευαν την θάλασσα για την επισημάνση πειρατών. Όταν εντόπιζαν πειρατές, οι «πυρσωροί» ανέβαιναν στην τοποθεσία «Φανός» στα 550μ. πάνω από το χωριό και ειδοποιούσαν με φωτεινά σινιάλα ακόμη και την πόλη της Κέρκυρας. Απ' αυτά τα σινιάλα (λατ. λέξη *signum*) προήλθε η ονομασία του χωριού «Σινιές»

νότερος της Κέρκυρας και μερικά χιλιόμετρα μετά σταματάμε τα αυτοκίνητα. Βαδίζουμε χαλαρά για ένα τέταρτο στην άσφαλτο σαν μικρή προθέρμανση πριν από το μονοπάτι. **150μ.** πριν από τα μικρά οικήματα της ΔΕΗ στους πρόποδες του Παντοκράτορα συναντάμε στα δεξιά της ασφάλτου το μονοπάτι σηματοδοτημένο με κίτρινο βέλος. Είναι **11.05'** ακριβώς και το υψόμετρο **750μ.**

Με Ν. κατεύθυνση ξεκινάμε ένα κατηφορι-

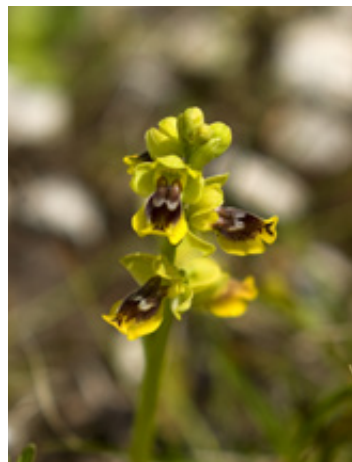
κό, κακοτράχαλο μονοπάτι. Βρισκόμαστε στο μέσον ενός άγριου οροπέδιου, κατάσπαρτου από πέτρες. Το μόνο που φυτρώνει είναι χαμηλή θαμνώδης βλάστηση, χορτάρι και αμέτρητα λουλουδάκια. Το μονοπάτι είναι ευδιάκριτο και καλά σηματοδοτημένο με κίτρινα σημάδια στην κατάβαση και κόκκινα στην ανάβαση. Αρχίζουν κάποια μικρολίβαδα, πουρνάρια και ανθισμένες γχορτσιές. Ένας Γερμανός μας υποδεικνύει ένα σπάνιο αγριολούλουδο, που το ονομάζει Fritillary. Να και μερικές αγελάδες με τέσσερα μοσχάρια, ελευθέρως βοσκής και απολύτως ευτυχισμένα. Δεν διατρέχουν κανέναν κίνδυνο στο νησί. Σ' ένα μακρόστενο λιβάδι 150 περίπου μέτρων το μονοπάτι γίνεται για λίγο ασαφές. Ξαναβρίσκουμε όμως εύκολα τα σημάδια. Αρχίζουν πυκνά πουρνάρια. Ανάμεσά τους και πολλές δάφνες με ευθυτενείς κορμούς που πλησιάζουν σε ύψος τα 10 μέτρα. Υπέροχα δέντρα με λευκά μικρά λουλούδια και το χαρακτηριστικό εξαιρετικό άρωμα, καθώς τρίβουμε στα χέρια μας τα φύλλα. Βαδίζουμε συνεχώς σε χωμάτινο μονοπάτι, προστατευμένο από σκιά.

Στις **12.10'** συναντάμε χωματόδρομο. Τον ανηφορίζουμε ευθεία για 100μ. και μετά βρισκουμε στ' αριστερά το γνώριμο κίτρινο σημάδι. Κακοτράχαλο και πάλι μονοπάτι, ανάμεσα σε πέτρες και πουρνάρια.

Στις **12.40'** μια απρόσμενη εικόνα. Ξέφωτο μέσα στο δάσος μ' ένα παλιό, θαυμάσιο αλώνι. Οι πλάκες του διατηρούνται σε έξοχη κατάσταση και η διάμετρος του φτάνει τα 10 μέτρα. Ολόγυρα, ανάμεσα στους θάμνους και τα

>>

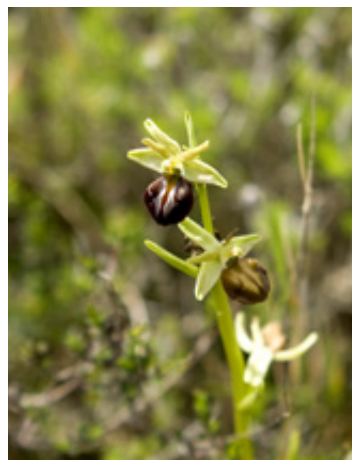
Στον καιρό των Βενετσιάνων το νησί δεν είχε δρόμους, είχε μόνον μονοπάτια. Αυτά γινότανε μόνον τους από το ασταμάτητο περπάτημα ή τα χαράζανε οι άνθρωποι αφού έβαζαν να περπατάει μπροστά ένας γάϊδαρος. Ο λόγος ήταν απλός: το πανέξυπνο ζώο διάλεγε πάντα το πιο βατό μέρος για την πορεία του. Μόνον το 1788 άρχισε η κατασκευή του δρόμου από την χώρα προς το μοναστήρι της Σωτηριώτισσας και μόνον ως εκεί. Όπως αναφέρει ο Αρξιώτης: «Προηγουμένως ουδέν ίχνος υπήρχε ούτε ιδέαν είχομεν περί κατασκευασμένων δρόμων».

Η αφετηρία του μονοπατιού είναι σε τοπίο άγονο και σκληρό, που έχει για μίζερο φόντο τις κεραιές στην κορυφή του Παντοκράτορα.

Μετά το κακοτράχαλο ξεκίνημα αλλάζει το τοπίο. Η φύση διακοσμεί με τα ωραιότερα αγριολούλουδά της το έδαφος, ανάμεσα στα οποία μια μεγάλη ποικιλία από πανέμορφες ορχιδέες.

δέντρα, διακρίνονται λιβάδια με εμφανέστερες πεζούλες. Κάποτε, πριν δασωθεί και μείνει ακαλλιέργητος ο τόπος, πρέπει να υπήρχαν χωράφια. Έτσι εξηγείται και η ύπαρξη του αλώνιού. Αυτής της τόσο χαρακτηριστικής λίθινης κατασκευής της ελληνικής υπαίθρου, που μοιάζει να είναι άγνωστη στους ξένους.

-Πολλοί Ευρωπαίοι, από διάφορες χώρες, με ρωτούν απορημένοι, σε τι χρησιμεύει αυτή η κυκλική κατασκευή, μου λέει η Hilary. Κι εγώ τους απαντάω, ότι χρησίμευε για την προσγείωση των ελικοπτέρων στο Μεσαίωνα!!

Την κοιτάζω με δυσπιστία κι ύστερα απευθύνομαι διαδοχικά σ' ένα Άγγλο κι έναν Γερμανό.

-Γνωρίζετε τι είναι αυτή η κατασκευή; Κουνάνε τα κεφάλια τους αρνητικά. Η Hilary επιβεβαιώνεται πανηγυρικά.

Εκτός όμως από το «αγροτικό ελικοδρομίο» ο τόπος διαθέτει και πράγματα στα οποία οι ξένοι είναι αυθεντίες. Πρόκειται για τα μικρο-

σκοπικά αγριολούλουδα, αδιόρατα και αδιάφορα για την συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων, μα τόσο σημαντικά για τους ξένους. Είναι οι πανέμορφες **άγριες ορχιδέες!** Για αρκετά λεπτά ξαμολιούνται όλοι στο έδαφος, ψάχνουν και φωτογραφίζουν ορχιδέες με τις μικρές, πανίσχυρες ψηφιακές τους μηχανές. Μαζί τους βέβαια και η Άννα, που έχει αναπτύξει τα τελευταία χρόνια μια αξιοσημείωτη ικανότητα να εντοπίζει τις ορχιδέες.

Στις **12.50'** αντικρίζουμε για πρώτη φορά στα Ν-ΝΑ την πόλη της Κέρκυρας και την θάλασσα. Στενό και ωραίο το μονοπάτι, στα πόδια μας ήδη μωσχοβολάει θυμάρι. Πέντε λεπτά αργότερα μας περιμένει, μια ακόμη απρόσμενη εικόνα. Είναι το μωσορειπωμένο εξωκκλήσι του **Ταξιάρχη**, με κορυφαία θέα παντού και κυρίως στην απέραντη αιμουδιά του **Ύψους**, που είναι δυστυχώς καλυμμένη με καταχνιά. Σ' αυτό τον κόλπο αποβιβάστηκε το **1537** ο πει-

Σπασμένα ξύλα και κεραμίδια στο εσωτερικό των Ταξιαρχών. Οι τοιχογραφίες και οι τοίχοι αναμένουν χωρίς ελπίδα την κατάρρευση και το τέλος.

Το πέτρινο αλώνι της Κερκυραϊκής υπαίθρου είναι μια ασυνήθιστη εικόνα για τους ξένους επισκέπτες.

Το κολοσσιαίων διαστάσεων και ηλικίας πολλών αιώνων δέντρο φτελιάς (ή καραγάτσι), καλύπτει σχεδόν όλη την πλατεία στον Σπρινύλλα. Σπαρτύλας. Λεπτομέρεια από τον πανέμορφο παραδοσιακό οικισμό. (Δεξιά)

ρατής **Μπαρμπάρουσα**, που με τους Τούρκους του προκάλεσε στο νησί μεγάλες καταστροφές.

Μπαίνουμε προσκυνητές στο εξωκλήσι. Τα βήματά μας αντηχούν πάνω σε σωρούς ξύλων και σπασμένων κεραμιδιών της σκεπής, που το μεγαλύτερο τμήμα της έχει καταρρεύσει. Είναι απορίας άξιο πώς εξακολουθούν να σώζονται όρθιοι οι τοίχοι και να διατηρούν τη ζωτικότητα των χρωμάτων τους κάποιες τοιχογραφίες στους τοίχους, στην χτιστή Ωραία Πύλη και στην Κόγχη του Ιερού. Δυστυχώς η καταστροφή τους θα επέλθει με μαθηματική βεβαιότητα. Κανείς δεν πρόκειται να ενδιαφερθεί για την αποκατάσταση αυτού του τόσο απόμακρου ναού!

Ξεκινάμε το τελευταίο τμήμα του μονοπατιού. Είναι απότομο, κακοτράχαλο και πετρώδες. Ακριβώς από κάτω προβάλλει η υπέροχη κάτοψη του Σπαρτύλα, με τις αλληπάλληλες κεραμοσκεπές. Χάνουμε υψόμετρο με ταχείς ρυθμούς. Στις **13.40'** βρισκόμαστε ήδη στα **470μ**. Στη βλάστηση προστίθενται σπάρτα και σχοίνα, ανθισμένο φασκόμηλο με υπέροχη ευ-

ωδιά. Να και τα πρώτα λυγερόκορμα κυπαρίσσια, τα ελιόδενδρα, οι λαχανόκηποι, κάποια λιλιπούτεια αμπελάκια. Η άγρια βλάστηση του βουνού δίνει την θέση της στις ανθρωπινες καλλιέργειες και το πετρώδες μονοπάτι στην ασφάλτο του Σπαρτύλα.

Είναι **14.00** ακριβώς. Με τα υπόλοιπα αυτοκίνητα επιστρέφουμε στον Σπρινύλλα.

-Μετά την προσπάθεια η ανταμοιβή, λέει η Hilary. Ας πιούμε ένα κρασάκι.

Το ταβερνάκι του **Σταμάτη** είναι κάτω από το δρόμο στην πλατεία, απέναντι ακριβώς από το πελώριο **καραγάτσι**, αυτό το καταπληκτικό δέντρο **φτελιάς**, που τόσους αιώνες τώρα καλύπτει με τα σκιερά φυλλώματά του την πλατεία του χωριού. Υπέροχο το κρασί, λευκό και κόκκινο, από τα ορεινά αμπελάκια του Σταμάτη, νοστιμότατη η ομελέτα από τα χωριάτικα αυγά, και γευστικότερη η φέτα και οι φρεσκοτηγανισμένες πατάτες. Το κρέας απουσιάζει αλλά η παρουσία του είναι περιττή. Το κέφι όλων βρίσκεται σε επίπεδο υψηλό.

Βυζαντινός οικισμός της Παλιάς Περίθειας.

Στην είσοδο της Περίθειας δεσπόζει η εκκλησία του Αγ.Ιακώβου με το ωραίο καμπαναριό. Το χαρακτηριστικό κοκκινωπό χρώμα οφείλεται σε βενετσιάνικη επίδραση, αφού και στην Βενετία είναι πολύ δημοφιλές.

ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΠΕΡΙΘΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΩΡΑΙΟ ΤΗΣ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Η Άνω Κορακιάνα έχει τρεις κυρίως συνοικίες. «**Μουργάδες**» στα δυτικά, το Κεντρικό χωριό και την «**Βενετιά**» στα ανατολικά. Από εδώ ξεκινάει ο δρόμος προς την ορεινή ενδοχώρα στο βόρειο τμήμα του νησιού. Είναι στενότερος, με έντονες κλίσεις και αλλεπάλληλες «φουρτζέτες» που σε απόσταση **3,5χλμ.** ξεπερνούν τις **30 (!)**, ενώ υπάρχουν και αρκετές ακόμη ανοιχτότερες στροφές.

Διασχίζουμε συνεχώς έναν απέραντο ελαιώνα, περνώντας διαδοχικά από τους οικισμούς **Σωκράκι, Ζυγός, Σγουράδες** και **Ομαλή**. Πάνω από την **Επίσκεψη**, που είναι μεγάλο και ωραίο

χωριό, συναντάμε τον ιδιωτικό δρόμο του **Δεσύλλα**. Πολύ γρήγορα μεταβάλλεται σε ανηφορικό, καλό χωματόδρομο που μας αποκαλύπτει μια θαυμάσια άποψη του χωριού. 4χλμ. μετά ο δρόμος καταλήγει στον Στρινύλα. Εκτός από δύο σημεία με νεροφαγώματα, είναι προσιτός και σε συμβατικά αυτοκίνητα. Μερικές εκατοντάδες μέτρα έξω από τον Στρινύλα εκτείνεται ένα πανέμορφο οροπέδιο με αμπελάκια, κτήμα καρυδιών και κυρίως την «**Παναγία των Δρόμων**», ένα βυζαντινό μνημείο του **1230** με έξοχη ανάγλυφη παράσταση 2 δράκων στην είσοδό της.

Πριν πάρουμε την τελική ανηφόρα για την κορυφή του Παντοκράτορα, κατηφορίζουμε αριστερά τον άγριο πετρώδρομο για Περίθεια. Είναι δρόμος 5,5χλμ. μόνον για 4X4. Στην είσοδο του χωριού συναντάμε το σηματοδοτημένο πεζοπορικό μονοπάτι (με χρηματοδότηση από ευρωπαϊκό πρόγραμμα) από την **Περίθεια** στον **Κρινιά (4χλμ.)**. Τα πρώτα 900μ. είναι

Το μονοπάτι από την Π. Περιθεια προς Κρινιά είναι ευχάριστο και ασφαλές για όλη την οικογένεια. - Σαν πέτρινη κορνίζα η αυλόθυρα μοιάζει να περικλείει το αρχοντικό Σκορδίλη, που από το 1699 αντιστέκεται στο χρόνο.

βατός χωματόδρομος. Αμέσως μετά αρχίζει το μονοπάτι, ευδιάκριτο και ξεκούραστο. Διασχίζει αραιό δάσος δρυός, ανάμεσα από αναρίθμητα αγριολούλουδα και ασφόμελους. Ανά 100 μέτρα υπάρχει μεταλλική πινακίδα που καταγράφει την πρόοδο της διαδρομής.

Στα **1300μ.** αντιρρόζουμε στα βόρεια την θάλασσα. Εδώ το μονοπάτι γίνεται πετρώδες και κατηφορίζει ελικοειδώς σε κατάφυτες ρεματιές. Στις πλαγιές με τα απότομα προνή είναι χτισμένο με επιμέλεια, πράγμα που δείχνει την μεγάλη σημασία που είχε για την επισκοπία των Περιθειωτών με τις Βόρειες ακτές

Στα **2000μ.** χάνεται ο ήλιος. Το μονοπάτι εισχωρεί σε δάσος πυκνό και σκιερό από άριες, σχοίνους και σφενδάμια. Λιθόστρωτο πια κατηφορίζει μέσα στο δάσος με αλλεπάλλη-

λες στροφές. Στα **2.250μ.** συναντάμε την ξερόη κοίτη ρεματιάς. Ανηφορίζουμε ελαφρά και συνεχίζουμε ως τα **3000μ.** όπου το μονοπάτι τερματίζει και δίνει την θέση του σε χωματόδρομο που διασχίζει ελαιώνα και σε 1 χλμ. φτάνει στον Κρινιά. Με χαλαρούς ρυθμούς μόλις ξεπεράσαμε την μία ώρα μέχρι εδώ. (καλύψαμε 3 χλμ.). Για την επιστροφή, που καλύπτει μια υψομετρική διαφορά 250μ. χρειαζόμαστε περίπου μια ώρα κι ένα τέταρτο. Να λοιπόν ένα θαυμάσιο αξιοποιημένο μονοπάτι, αληθινή ευχαρίστηση για όλη την οικογένεια (μία παρατήρηση μόνο που αφορά τις μεταλλικές πινακίδες. Κάποιες έχουν χαλαρώσει και βρίσκονται στο έδαφος).

Εξίσου ευχάριστη είναι και η περιδιάβαση μας στον παμπάλαιο και εξολοκλήρου παραδοσιακό οικισμό της Περιθειας. Μας εντυπωσιάζει αρχικά με τον πολύ ιδιαίτερο χρωματικό του τόνο, το καμπαναριό της εκκλησίας του **Αγ. Ιακώβου**. Λιτές αρχιτεκτονικές γραμμές και ωραία πέτρινη κατασκευή του έτους **1835**. Ελαφρότερα χρωματισμένη είναι η εκκλησία του **1852** με μεγάλες διαστάσεις, ογκώδεις γωνιόλιθους και παράθυρα τοξωτά με βαριές σιδεριές. Λίγο χαμηλότερα είναι η εκκλησία της **Αγίας Παρασκευής**. Από εδώ αρχίζουν και τα ταβερνάκια της Περιθειας, που έχουν πληθύνει σημαντικά από το ένα που είχαμε γνωρίσει πριν από μία δεκαετία.

Μια διχάλα λιθόστρωτου δρομίσκου μας οδηγεί στον «**φόρο**», στην πλατειούλα δηλαδή, λέξη που προέρχεται από το λατινικό «**forum**». Ανθισμένες κερασιές, σπίατα με έξοχη αρχιτεκτονική, τα περισσότερα ακατοίκητα. Αρκετά, ωστόσο, έχουν τα τελευταία χρόνια αποκατασταθεί με ιδιαίτερο σεβασμό στην παράδοση του τόπου. Σ' ένα επίπεδο ξέφωτο, πάνω από την πλατεία, περνάμε κάτω από την επιβλητική αυλόθυρα του αρχοντικού του **Σκορδίλη**. Η «**κλείδα**», στο ανώτερο κεντρικό σημείο της αφίδας της πόρτας, παραμένει ανεπηρέαστη από τον χρόνο, αν και με την πρώτη ματιά δείχνει ετοιμόρροπη. Το αρχοντικό, όπως αναφέρεται στο εσωτερικό πορτόνι του, είναι κατασκευασμένο στα **1699**.

Μερικές δεκάδες μέτρα απέναντι βρίσκεται το ερειπωμένο σχολείο του χωριού. Ο **Θόδωρος Παπαγόγκας**, γεννημένος στην Περιθεια το 1940, θυμάται 150 παιδιά στο Δημοτικό με

4 δασκάλους. Ήταν η εποχή που ζούσαν πάνω από 1200 άτομα στο χωριό. Στις αρχές της δεκαετίας του '60, με την ανάπτυξη στο νησί του τουρισμού, άρχισε να φεύγει από την Περίθεια ο κόσμος. Και πώς να μείνει άλλωστε; Το ηλεκτρικό ρεύμα έφτασε εδώ μόλις το 1979! Μια δεκαετία πριν ο άνθρωπος είχε κατακτήσει το φεγγάρι!

Θυμάται ακόμα ο μπαρμπα -Θόδωρος, πως όλο το χωριό έπαιρνε νερό από το **Πάνω Πηγάδι**, στον δρόμο προς τον Κρινιά. Μια μόνο στάμινα, 20 περίπου κιλών, αναλογούσε για κάθε οικογένεια. Δύο φύλακες όλο το 24ωρο μεριμνούσαν για την δίκαιη διανομή του νερού.

-Πόσοι άνθρωποι μένουν μόνιμα στην Παλιά Περίθεια σήμερα; τον ρωτάω.

-Μόνο ένας κτηνοτρόφος.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστούμε θερμότητα:

Την **Hilary Pipeti** (τηλ. **6934 396335** www.thecorfiotmagazine.com, e-mail: corfiotm@otenet.gr) για την πεζοπορία μαζί της στην υπέροχη φύση της Κέρκυρας.

Τον Ιρλανδό συγγραφέα **John Waller** για το θαυμάσιο βιβλίο του.

Από την Άνω Κορακιάνα τον ιστορικό ερευνητή **Κώστα Απέργη** για το πολύτιμο βιβλίο και τις πληροφορίες του, καθώς και τον επίτροπο **Λευτέρη Ιονά** για τις ευγενικές του ξεναγήσεις.

Τον **Θόδωρο Παπαγκόγκα** από την Παλιά Περίθεια για τις πληροφορίες του.

Τέλος, από καρδιάς ευχαριστούμε τις οικογένειες **Χατζημιχάλη**, τον **Μπάμπη**, τον **Γιώργο**, τη **Βικτώρια** και την **Ζέτα**. Οι ώρες της Ανάστασης στο γραφικότατο χωριό Δουκάδες, ο παραδοσιακός οβελίας στην μαγευτική φύση του κτήματος, οι συναρπαστικές «γευστικές περιηγήσεις» στα ταβερνάκια της Κέρκυρας αλλά και το σύνολο των ωρών που περάσαμε μαζί, μπορούν να θεωρηθούν ως μια από τις ευτυχέστερες εμπειρίες εορτασμού των άγιων ημερών του Πάσχα, που θυμόμαστε ποτέ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

-Α. Αγοροπούλου-Μπιρομπίλη, «ΚΕΡΚΥΡΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ», εκδ. «ΜΕΛΙΣΣΑ», ΑΘΗΝΑ 1982.

-Σπύρου Κατσαρού, «ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΥΦΩΝ», ΤΟΜΟΣ 2ος, ΚΕΡΚΥΡΑ 1979.

-Μινέττα Χ. Λάσκαρι, «ΚΕΡΚΥΡΑ, Μια ματιά μέσα στο χρόνο 1204-1864», εκδ. Ι.ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑ 1997.

-Νίκου Γαρνέλη, «ΠΑΛΙΕΣ ΣΙΝΙΕΣ, Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ», ΑΘΗΝΑ 2004.

-Κώστας Σταμ. Απέργης. «ΚΟΡΑΚΙΑΝΑ, Σελίδες από τον 15ο έως και τον 18ο αιώνα» ΚΕΡΚΥΡΑ 2007.

-Μάριου Αγγελόπουλου, «Η ΠΑΛΙΑ ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ» εκδ. ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΚΕΡΚΥΡΑ 2008.

-Εκδ. EXPLORER, «ΚΕΡΚΥΡΑ», ΑΘΗΝΑ 2005.

Τμήμα του χάρτη CORFU κλίμακα 1:50.000 των εκδόσεων Freytag & Berndt.

CORFU COUNTRY VILLAS

ΑΝΩ ΚΟΡΑΚΙΑΝΑ / ΚΕΡΚΥΡΑ

16 στρέμματα σε τοπίο του παραδείσου.

Μόνον έτσι θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε το παλαιό κτήμα στην θέση «Μαρμαράς» του χωριού Άνω Κορακιάνα.

Το κτήμα είναι καταπράσινο, καλυμμένο με γρασίδι και κατάφυτο με ελιές, ποικίλα σποροφόρα, κυπαρίσσια και δρυς, αγριοκουμαριές, μυρτιές και σχοίνους, λουλούδια και πλήθος αρωματικών φυτών. Στην απλοχωριά των 16 στρεμμάτων οι οικογένειες του Μπάμπη και Γιώργου Χατζημιχάλη έχουν δημιουργήσει τρεις πανέμορφες

μονοκατοικίες, την «**ΕΛΙΑ**», την «**ΛΙΘΙΑ**», και την «**ΡΟΔΙΑ**», με δικούς τους μεγάλο κήπο και πισίνα, ξεχωριστή είσοδο και πλήρη ιδιωτικότητα. Η διαμονή σ' αυτές τις κατοικίες είναι αληθινό προνόμιο και μια ιδιαίτερη εμπειρία. Όχι μόνον για την άνεση που παρέχουν και τον πληρέστατο και κορυφαίας ποιότητας οικιακό εξοπλισμό. Αλλά κυρίως για αυτή την μοναδική αίσθηση, ότι ζώντας κανείς εδώ, βρίσκεται σε άμεση επαφή με την φύση της Κέρκυρας στις καλύτερες στιγμές της είτε με τη δροσιά της πισίνας το καλοκαίρι είτε με το αναμμένο τζάκι το Χειμώνα.

Τηλ.-Fax :
26610 22638, 6944 286959
www.corfucountryvillas.com
e-mail:hadjim@otenet.gr

Αποστάσεις: Από Λιμάνι Κέρκυρας 14,5χλμ. Από Α.Κορακιάνα 1,5χλμ. Από Ανατολικές Ακτές 6-8χλμ.

*Αναλυτική περιγραφή των πολλαπλών παροχών των κατοικιών αναφέρεται στην ανωτέρω ιστοσελίδα.

